

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/563/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210720
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210720.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/232/2012-47 zo dňa 28. novembra 2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol (v celom rozsahu) návrh navrhovateľa. Vychádzal z toho, že navrhovateľ nepreukázal naplnenie atribútov zodpovednostného vzťahu, osobitne primárneho atribútu, a to nesprávneho úradného postupu. Jeho tvrdenie o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom po dobu viac ako 252 dní a o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia nebolo pravdivé. Z pripojeného exekučného spisu totiž bolo jednoznačne preukázané nielen to, že k vydaniu poverenia došlo, ale aj to, že exekučný súd rozhodol o predmetnej žiadosti v zákonom stanovenej lehote 15 dní. Navrhovateľ však predovšetkým ani minimálnym spôsobom neodôvodnil zásah do jeho práva (údajným) prekročením lehoty na vydanie poverenia o 252 dní, keďže v návrhu tvrdil nevydanie poverenia. Tým bol - podľa okresného súdu - vyvrátený už samotný skutkový základ primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu. Konštatoval tiež, že výkon práva navrhovateľa je v rozpore s dobrými mravmi, návrh predstavuje nielen účelovo vykonštruovaný nárok, ale obsahuje i nepravdivé tvrdenia. Z dôvodu nepreukázania základu nároku nebol žiaden dôvod vykonávať dokazovanie a zaoberať sa námietkami ohľadne ďalších atribútov zodpovednostného vzťahu.

V širších súvislostiach okresný súd dodal, že v zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR sa (ani prípadné) samotné nedodržanie (zákonnej) lehoty nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka. Naopak, „rýchlosť neznamená prenáhlenosť“ a nutnosť aplikácie komunitárneho práva v oblasti ochrany spotrebiteľa (osobitne povinnosť exekučného súdu skúmať neprijateľné podmienky aj bez námietky účastníka konania) predstavovala zmenu prechádzajúcej súdnej praxe v exekučných konaniach. Nadväzne nebolo objektívne možné (vo všetkých konaniach) dodržať zákonom stanovenú lehotu na vydanie poverenia. Dôvodom relatívne dlhšieho rozhodovania bolo tiež nadmerné množstvo návrhov (práve) navrhovateľa (v pozícii oprávneného) na vykonanie exekúcie. Okresný súd zároveň zdôraznil, že v predmetnej exekučnej veci došlo (v konečnom dôsledku) k zastaveniu exekúcie.

O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešnému (§ 142 ods. 1 O.s.p.) odporcovi ich náhradu nepriznal, keďže si ich výšku nevyčísľil a z obsahu spisu táto nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že za situácie, kedy sa odporca k návrhu nevyjadril a zároveň bolo potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise, nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Taktiež však (súčasne) namietal, že okresný súd nesprávne prejednal vec v jeho neprítomnosti, lebo (on) predložil riadne zdôvodnenú žiadosť o zrušenie pojednávania. V tejto spojitosti tvrdil, že nemal možnosť vyjadriť sa k prednesom odporcu, k vykonaným dôkazom a ani sám nemohol navrhnúť dôkazy na podporu jeho tvrdení. Zdôrazňoval, že nebol oboznámený s vyjadrením protistrany. Upozornil tiež na to, že pôvod listinných dôkazov nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň si okresný súd obsah a rozsah dokazovania určil (bez akéhokoľvek zdôvodnenia) sám. Meritórne rozhodnutie označil taktiež za predčasné z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach a je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viacero omylov; napr. mal konštatovať, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významné považoval nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil. Osobitne navrhovateľ zdôraznil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal okresný súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných oprávnení účastníkov je práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhnúť jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť.

Z obsahu spisu tiež vyplýva, že spoločne s predvolaním na pojednávanie bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené (dňa 12.11.2013) i vyjadrenie odporcu vo veci samej. Do termínu pojednávania, na ktorom bolo vydané meritórne rozhodnutie (28.11.2013), tak mal dostatok času sa s ním oboznámiť a (aj v prípade eventuality neúčasti na pojednávaní) naň reagovať. Tým je vyvrátená zásadná odvolacia námietka navrhovateľa o nemožnosti vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany.

Predvolanie na termín pojednávania (dňa 28.11.2013) bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené 12.11.2013. Až dňa 25.11.2013 bol konajúceму súdu doručený elektronickým podaním návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“.

Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý, čo zodpovedá nižšie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a konať i v neprítomnosti účastníkov. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 116/1993) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Navrhovateľ žiadosť o odročenie pojednávania podal v relatívne krátkom časovom predstihu pred jeho termínom. Predovšetkým však táto žiadosť neobsahuje náležitosti predpísané v ustanovení § 119 O.s.p. - nevymedzenie dňa, kedy sa o dôvode (požadovaného odročenia pojednávania) dozvedel, t.j. neuvedenie dátumu podania (údajnej) ústavnej sťažnosti - v dôsledku čoho nepredstavuje ani kvalifikovaný základ pre eventualitu odročenia pojednávania.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevylúčení. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania a ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevylúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej neustrannosti.

Vzhľadom na konštatované nebolo potrebné ani vyčkať na právoplatnosť rozhodnutia (vydaného samostatným uznesením) o zamietnutí žiadosti o prerušenie konania. Odvolací súd v predmetnej spojitosti dodáva, že s poukazom na možnosť uplatnenia námietky rozhodovania vecí vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu náležite okresný súd uprednostnil požiadavku hospodárnosti/rýchlosti konania. Práve na jej (údajnom) nedodržaní je pritom založený (aj) meritórny nárok navrhovateľa.

Vnútorne protirečivým je odvolanie v časti, v ktorej navrhovateľ na jednej strane vytyka okresnému súdu vykonanie pojednávania, zároveň však zdôrazňuje, že bolo neprípustné rozhodnúť bez jeho nariadenia. Neopodstatnenými sú tiež tvrdenia odvolateľa, že okresný súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané (aj) oboznámením obsahu exekučného spisu sp. zn. Okresného súdu Liptovský Mikuláš 3Er/781/2010 - ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu - označením povinného a spisovej značky exekútora) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (jeho str. 5; č.l. 51 spisu). Okresný súd teda rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania iniciovaného práve navrhovateľom.

Právnej úprave nezodpovedajúcou je i požiadavka odvolateľa, že v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu (odhliadnuc od toho, že v súdnej veci sa odporca vyjadril) nepochybne bez ďalšieho neznamená povinnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie.

V rámci vecného posúdenia prejednávaneho prípadu krajský súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu (predovšetkým chronológia úkonov v dotknutej exekučnej veci; nepravdivosť skutkových tvrdení navrhovateľa; výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, atď.). Nadväzne je v rozpore so stavom veci tiež tvrdenie odvolateľa o tom, že namiatané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Práve naopak, okresný súdom ustálený skutkový stav (vrátane konkrétnych časových údajov/lehôt) plne korešponduje s ním vyslovenými závermi. Celkovo odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu spĺňa všetky zákonné parametre tejto časti súdneho rozhodnutia.

Vo vzťahu k námietke, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdному exekútorovi doručil, odvolací súd dodáva, že táto úvaha neobsahuje žiadne konkrétne tvrdenia o porušení povinností exekučného súdu pri doručovaní poverenia. Predovšetkým však nezodpovedá tvrdeniam prezentovaným v návrhu (§ 205a O.s.p.), kde navrhovateľ skutkový základ uplatneného nároku založil na zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok v meritórnej časti ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.